

Graeme Simsion

Efectul Rosie

Traducere din limba engleză
și note de Ines Hristea

POLIROM
2019

Sonia și-a terminat cafeaua.

— Dar nu vreau să-i spui lui Dave, mi-a zis ea.

— De ce nu?

— Are destule pe cap. Îl știi cum e! Își face griji din orice.

Asta era adevărat. Motivul inducerii în eroare era acela de a evita s-o stresez pe Rosie. Ar fi fost groaznic dacă soluția la problema mea l-ar fi stresat pe Dave, stres care ar fi putut să-i genereze un infarct miocardic sau un atac cerebral – afecțiuni la care era deja predispus din cauza greutatei corporale. Dar secretele se adunau. Iar eu nu mă pricep deloc să păcălesc oamenii. I-am promis Soniei că o să fac tot posibilul, dar că tot posibilul meu s-ar putea să fie cu mult sub nivelul mediu al abilității oamenilor de a minți. Aveam nevoie de abilitățile lui Gene, dar abilitățile respective erau un rezultat al personalității lui, de care nu aveam nevoie.

— Care e al doilea motiv? am întrebat-o pe prietena mea.

— S-o pun pe scârba aia la locu' ei, m-a lămurit Sonia râzând.

Când am ajuns acasă, Rosie așeza flori în cele două vase ale noastre și în decantorul de vin. Era îmbrăcată cu o pereche de pantaloni scurți și cu un tricou fără mâneci. Silueta nu i se modificase vizibil față de aspectul obișnuit de perfecțiune.

— Trebuie să fac o pauză de la învățat, m-a anunțat ea. Ai avut dreptate când mi-ai zis că-mi pierd perspectiva.

— O idee excelentă, i-am răspuns. Trebuie să minimalizezi stresul.

— Ce mai face Sonia? m-a întrebat Rosie.

— Sonia face extrem de bine. Dave are emoții la gândul c-o să devină tată. Cum e normal la bărbați.

Rosie a râs.

— Hei, m-am mai gândit! La ce-ai zis săptămâna trecută, să ne consilieze cineva. Cred c-am fost nițel cam defensivă. Poate că totuși ar fi o idee bună. Dacă tu crezi că ai nevoie de asta.

— Nu, nu, eu doar mă gândeam la tine. În ceea ce mă privește, am foarte multă încredere. Și sunt fericit.

— OK. Păi, și eu sunt în regulă. Dar anunță-mă dacă te răzgândești.

Cu opt zile înainte, aș fi acceptat oferta lui Rosie. Acum însă planul cu Sonia mi se părea o soluție mai bună. Stresul avea să fie redus pentru Rosie, ca și riscul de a vedea procesul perturbat de o atitudine confruntonală a soției mele. În plus, scădea și pericolul ca Rosie să fie expusă la o evaluare negativă a pregătirii mele pentru paternitate.

Am aranjat să mă întâlnesc cu Sonia la locul ei de muncă, în Upper East Side, în speranța că reușesc să combin instrucțiunile pre-interviu cu aflarea celor mai proaspete vești din domeniul tehnologiei reproducătoare. Însă „locul de muncă” s-a tradus prin „cafeneaua din apropiere”.

— Eu nu lucrez în vecinătatea laboratoarelor. M-am întâlnit cu Dave doar pentru că am crezut că firma lui ne taxase în plus.

— Și așa era?

— Nu. Încurcase Dave facturile. Dar a fost așa de sincer, că i-am făcut cinste cu o cafea. Aici.

— Ceea ce a dus la sex, după doar două întâlniri.

— Asta ți-a spus Dave?

— Nu e adevărat?

— E complet neadevărat. N-am făcut sex decât după ce ne-am căsătorit.

— Dave m-a mințit?

Incredibil! Dave era de o onestitate fără cusur.

Sonia a izbucnit în râs.

— Nu, eu am mințit. Nu ți-ai dat seama?

Am clătinat din cap.

— Sunt extrem de credul.

S-o ducem de nas pe Lydia avea să fie mai greu, fiindcă ea era obișnuită să trateze cu cei care trișează pentru ajutorul

social, cu cei care vor să evite plata pensiei alimentare și cu contabilii din propria ei organizație.

— Sigur nu i-ai zis că Rosie e australiană?

— I-am spus că nu are nici o rudă aici. Rosie, adică tu, poate să fie de oriunde, mai puțin din New York.

— În regulă. Explică-mi cum stă treaba cu testul de depresie.

— E posibil să folosească alte teste. M-am documentat asupra mai multora. Factorul comun pare să fie acela că riscul de depresie e detectat prin intermediul sentimentelor de nefericire și anxietate manifestate de respondent.

— Nu-i fantastică psihologia?! Uneori mă întreb pentru ce sunt plătiți oamenii ăștia.

— Crezi c-o să reușim s-o inducem în eroare?

— Nu-ți face griji, Don. Trucul este să minți numai în legătură cu lucrurile despre care trebuie să minți. Tu fii tu, eu o să fiu eu, cu excepția numelui. Sunt fericită. Și complet normală.

Aproape că n-am recunoscut-o pe Sonia în imensul hol de la intrarea în spitalul Bellevue. N-o mai văzusem îmbrăcată decât în hainele de lucru, și, în cazul întâlnirilor de socializare, în jeansi. Acum purta o fustă largă cu imprimeu și o cămașă albă cu volane, astfel că impresia generală pe care o dădea era aceea de dansatoare pe muzică populară. M-a întâmpinat cu efuziune.

— *Ciao*, Don! E o zi minunată, nu-i așa?

— Pari ciudată. Ca o actriță care se preface că e italiancă.

— Eu *sunt* italiancă. Locuiesc în New York doar de un an. N-am nici o rudă aici, așa cum i-ai spus doamnei. Dar sunt foarte fericită! Din cauza lui *bambino*!

Sonia s-a răsucit pe călcâie, iar forța centrifugă i-a făcut fusta să se umfle. Prietena mea a râs.

Bunicii Soniei din partea tatălui erau italieni, dar ea nu vorbea italiana. Dacă Lydia aducea un translator, dădeam de

necaz. I-am recomandat Soniei să adopte un accent subtil. Totuși, era o idee fantastică: să creeze o Rosie străină de America, fără să imite accentul australian, care ar fi părut inautentic, prin comparație cu al meu.

— Îmi pare rău că v-am întrerupt de la studiu, a spus Lydia, după ce ne-a indicat să luăm loc. Probabil că sunteți foarte ocupată.

— Sunt foarte ocupată tot timpul, i-a replicat Sonia.

Apoi s-a uitat la ceas. Eram impresionat de jocul ei.

— De cât timp sunteți în Statele Unite?

— De la începutul cursurilor. Am venit aici pentru studii.

— Și înainte ce ați făcut?

— Am lucrat la o clinică de fertilizare in vitro din Milano.

Asta mi-a suscitat interesul pentru medicină.

— Cum v-ați cunoscut cu Don?

Dezastru! Sonia s-a uitat la mine. Eu m-am uitat la Sonia. Dacă unul dintre noi trebuia să inventeze o poveste, era mai bine ca aceea să fie Sonia.

— La Columbia. Don e profesorul meu. Totul se întâmplă *rapido*.

— Când urmează să nașteți?

— În decembrie.

Ăsta era răspunsul corect pentru Sonia.

— Ați plănuit să rămâneți însărcinată atât de curând?

— Când lucrezi într-o clinică de fertilizare in vitro, înveți cât de prețios e un copil. Cred că sunt foarte norocoasă.

Sonia își uitase accentul. Dar suna extrem de credibil.

— Și intenționați să luați o pauză de studiu când copilul va veni pe lume?

Asta era o întrebare dificilă. Sonia – adevărata Sonia – plănuia să facă o pauză de un an, ceea ce-l stresa pe Dave din pricina impactului asupra veniturilor. Dacă Sonia răspundea ca Sonia, nu ca Rosie, eram obligat să joc rolul lui Dave, ca să-i țin isonul, și, în mod clar, nu aveam să fiu deloc convingător. Era

mai bine ca Sonia să dea răspunsul pe care l-ar fi dat Rosie. Atâta doar că prietena mea nu îl cunoștea. Așa că am răspuns eu în locul ei.

— Rosie intenționează să-și continue studiile, fără nici o întrerupere.

— Fără pauză?

— O pauză de minimum o săptămână. Poate mai mult.

Lydia s-a uitat la Sonia.

— O săptămână? Vă luați liber doar o săptămână ca să nașteți un copil?

Surpriza evidentă a Lydiei și dezaprobarea mergeau pe linia sfatului primit de la David Borenstein. Surpriza Soniei avea legătură cu faptul că ea nu era Rosie și că planul ei real era acela de a-și lua liber pe perioadă nedeterminată. Cu toții eram de acord – mai puțin Rosie, care nu se afla în încăpere. Am încercat să-i reprezent opinia.

— Nașterea unui copil nu perturbă femeia mai mult decât o infecție minoră a tractului respirator superior.

— Credeți că să naști un copil e totuna cu a fi răcit?

— Fără elementul infecțios.

Analogia lui Rosie avusese, într-adevăr, acest defect de argumentație.

— Echivalentul mai potrivit ar fi acela al unei săptămâni libere pe care o folosești ca să urmărești play-off-urile de baseball.

Sonia mi-a aruncat o privire bizară; fără îndoială, referirea mea la baseball fusese generată de gândurile subconștiente legate de David.

Lydia a schimbat subiectul.

— Așadar, dacă Rosie studiază, dumneavoastră aduceți singurul venit al familiei.

Lui Rosie i-ar fi displicut să mă audă răspunzând cu „da” la întrebarea asta. Răspunsul meu fusese adevărat până de curând.

— Incorect. Rosie lucrează serile într-un bar.

— Bănuiesc că, la un moment dat, o să renunțe la postul ăsta.

— Sub nici o formă. Ea consideră că e esențial să contribuie la finanțele familiei.

După cum mă asigurase Sonia, în majoritatea timpului puteam să spun adevărul.

— Și care considerați că va fi rolul dumneavoastră?

— În ce domeniu?

— Mă gândesc că, de vreme ce Rosie studiază, dar și lucrează cu jumătate de normă, e posibil să fiți nevoit s-o ajutați cu copilul.

— Am discutat despre asta. Rosie are nevoie de zero asistență.

Lydia s-a întors spre Sonia.

— Sunteți de acord cu toate astea? Asta e ceea ce gândiți și dumneavoastră?

Temporar, uitasem că Sonia o întruchipează pe Rosie și vorbisem despre soția mea ca despre o persoană din afara conversației. Speram că Lydia nu sesizase. Răspunsul necesar ar fi fost un simplu „da”. Lydia ar fi avut așadar un scenariu concordant, adică în concordanță cu ceea ce spusese eu, în concordanță cu ceea ce-și dorea Rosie ca să fie fericită și în concordanță cu *realitatea*.

— Ei bine...

— Înainte să răspundeți, a intervenit Lydia, povestiți-mi câte ceva despre familia dumneavoastră. Mama dumneavoastră avea voie să se exprime?

— Nu prea. Tata era cel care hotăra ce spunea și ce făcea mama.

— Deci erau foarte tradiționaliști?

— Dacă vă referiți la faptul că tata se ducea la serviciu, venea acasă, nu gătea niciodată și aștepta să aibă mâncarea pe masă, în vreme ce mama, care avea diabet, trebuia să se îngrijească de cinci copii, atunci da, erau tradiționaliști. Tradiția era pretextul.

Accentul italian dispăruse. Sonia se înfuriase.